

ge henvendelser eller på anden måde at forulempe denne.

»Offeret« er således umiddelbart beskyttet, men selve oplevelsen af sådanne chikaner kan virke nedbrydende psykisk som mentalt og skabe så store menneskelige problemer for den chikanerede, at det kan give varige arbejdsmæssige såvel som personlige og menneskelige problemer.

Derfor mener spørgeren også, der bør være mulighed for at få tilføjet en bestemmelse om erstatning til den forurettede i omtalte paragraf, eller gerne ved en helt ny paragraf, hvilket ministeren bedes kommentere.

Svar (1/9 98)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Indledningsvis bemærkes, at spørgsmålet om, hvilke erstatningskrav et forbrydelsesoffer kan gøre gældende over for gerningsmanden, ikke reguleres i straffeloven, men i erstatningsansvarsloven.

Det kan oplyses, at den, der bliver forulempet af en person, som har fået et tilhold, jf. her ved straffelovens § 265, kan få erstattet økonomiske tab som følge af forbrydelsen. Er den forurettede f.eks. blevet syg på grund af den psykiske belastning ved at blive opsøgt af gerningsmanden, kan der blive tale om erstatning for svie og smerte og eventuelt for tabt arbejdsfortjeneste, jf. reglerne i erstatningsansvarslovens §§ 2 og 3.

Som supplement til reglerne om, at den forurettede kan få erstattet de tab, han lider som følge af forbrydelsen, gælder erstatningsansvarslovens regler om godtgørelse for »tort«. Efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, skal den, der er ansvarlig for en retsstridig krænkelse af en andens frihed, fred, ære eller person, betale den forurettede godtgørelse for tort.

Godtgørelse for tort kan efter retspraksis kun tilkendes, hvis krænkelsen er foregået under omstændigheder, der er særligt krænkende, ydmygende eller hånende for den forurettede, og som er egnede til at krænke den forurettedes selv- og æresfølelse – f.eks. voldtægt.

Folketinget vedtog i foråret 1997 mit forslag om en ændring af erstatningsansvarsloven, der udvider mulighederne for at tilkende en godtgørelse ved bl.a. særligt grove voldsforbrydelser. Denne ændringslov (lov nr. 349 af 23. maj 1997 om ændring af retsplejeloven, straffeloven

og erstatningsansvarsloven (Styrkelse af retsstillingen for ofre for forbrydelser m.v.)) trådte i kraft den 1. juni 1997.

Med virkning fra den 1. juni 1997 er erstatningsansvarslovens § 26 således blevet suppleret med en bestemmelse (nyt stk. 2), hvorefter der ydes en godtgørelse, selv om der ikke er lidt tort, hvis krænkelsen dog er sket ved en forbrydelse, der har indebåret et særligt groft angreb mod en andens frihed eller person.

Det fremgår af forarbejderne til den nævnte bestemmelse, at dens kerneområde vil være straffelovsovertrædelser i form af særligt grov vold eller frihedsberøvelse. Der skal være tale om en forbrydelse, der har medført alvorlig utryghed og angst hos offeret, og som også generelt set er egnet til at skabe betydelig frygt og bekymring. Rene fredskrænkelser, som spørgeren refererer til, er ikke omfattet.

De gældende regler, herunder den nye bestemmelse i erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2, bygger bl.a. på et princip om, at godtgørelse for ikke-økonomisk skade kun bør tilkendes, hvor der er et ganske særligt behov herfor, og hvor der endvidere kan opstilles visse objektive kriterier. Dette princip er bl.a. medvirkende til at undgå vilkårlighed i retsbehandlingen.

Psykiske følger som utryghed, angst og lignende kan opstå som følge af mange typer af begivenheder og vil have forskellig intensitet afhængig af bl.a. den forurettedes individuelle psykiske ressourcer og sociale kontaktnet.

En ændring af retstilstanden på dette punkt vil således kunne få vidtrækkende følger.

Udvidelsen i 1997 af mulighederne for at få godtgørelse i visse voldssager m.v. tilsigtede at ramme balancepunktet mellem på den ene side det meget væsentlige hensyn til ofrene og på den anden side det ovenfor nævnte hensyn til, at godtgørelse for ikke-økonomisk skade kun bør tilkendes, hvor der er et ganske særligt behov herfor, og hvor der endvidere kan opstilles visse objektive kriterier.

Den nye bestemmelse i erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2, blev vedtaget enstemmigt af Folketinget efter en forudgående høring, der viste en bred tilslutning til bestemmelsen blandt de berørte myndigheder og organisationer m.v.

Jeg finder, at der bør indhøstes erfaringer med den nye regel, inden jeg eventuelt tager initiativ til yderligere ændringer af reglerne om beskyttelse af volds ofre. Af de ovenfor nævnte grunde mener jeg derimod, at en ændring, der